

Coca, massa pura mata

Entre el divendres 8 i el divendres 15 d'aquest mes, 10 joves han mort a Barcelona i la seva rodalia a causa de la droga. En set casos ha estat l'heroïna la droga mortal. La desena persona morta ho ha estat a causa de la cocaïna; probablement es tracta de la primera víctima mortal de la coca a Catalunya: tota una premonició.

Tomàs Ribera

Ahores d'ara, s'ha confirmat que la causa d'aquestes morts no és l'adulteració sinó l'extremada puresa, entre un 40 i un 50%. Des de dijous passat, un degoteig de víctimes ha anat tacant les planes dels diaris. El mateix dijous, tres persones apareixien mortes a Castelldefels, Sant Boi de Llobregat i Barcelona. Dissabte, dues persones més eren trobades sense vida, l'una a l'Hospitalet, l'altra a Barcelona. Vora tots els cadàvers, apareixia sempre la xeringa, en un cas encara enganxada a la vena. I així, fins a 10 morts, tres dones i set homes. La víctima més jove tenia 19 anys. La més vella, 34. Totes pràcticament han estat trobades en barris marginals, en un radi de 15 quilòmetres.

Mentrestant, la policia va detenir el dissabte 10 de juliol Noah Afanopah, de 30 anys, i súbdit de Ghana, al qual se li van trobar 1.000 grams de *cavall* molt pur. La detenció, que tingué lloc a l'Hospitalet, on s'han produït dues morts, la puresa de la droga comissada i la possibilitat que uns 200 grams de la mateixa partida estiguin circulant per Barcelona, fa pensar que es puguin produir més accidents; de fet, una altra persona ha estat també atesa a causa de la intoxicació produïda per l'heroïna.

La cocaïna ja s'ha cobrat una mort

Aquesta ratxa de morts a causa de l'heroïna ha tingut com a guinda un mort per coca. Segons sembla, és el primer cas que es coneix a Catalunya, i té un valor força simptomàtic: la coca, la *reina* de les drogues, coneix des de fa algun temps una gran expansió a Barcelona, i pertot arreu. La imatge de droga-de-la-gent-guapa que s'ha creat, la superproducció de fulla de coca en tot el món —la qual cosa ha fet abaixar els preus—, la falsa creença que és una droga gens perillosa i, en definitiva, les seves virtuts estimulants, que permeten estar brillant en una reunió, treballar més i produir més, han fet que la coca conegui una gran po-

El narcotràfic no es pot combatre exclusivament amb repressió policíaca.

pularitat. A Barcelona, si muntés una festa i no ofereixes coca al personal, és que ets un pobre desgraciat. Si treus *cavall*, això vol dir que vas molt fort. I si t'emboliques un canutet de *xocolata*, aleshores poden arribar fins a insultar-te.

I hi ha bars a Barcelona on corre més la coca que la Coca-Cola. D'alguna manera, la batalla que ara es lliura és entre la *coca* i el *cavall*. L'autèntica batalla contra la droga no existeix. De tant en tant, es creen comissions d'estudi, patronats, associacions presumptament benèfiques. Cada dia la policia enxampa una partida de haixix, coca o heroïna. Les presons estan plenes de *camells*, *dealers* i altres traficants de tercera fila. Es parla de guerres entre clans de traficants. L'última, a Barcelona, entre negres i gitanos, i amb això es fomenta la fal·làcia que la droga és cosa de negres i gitanos, per a major glòria dels racistes. Però el tiet i la tiet, el *papa* i la *mama* que demanen la pena de mort per als traficants, quedarien esgarrifats si sabessin el que el nen i la nena són capaços d'arribar a aspirar pel nas tancats al wàter de qual-sevol bar de moda. I si no arriben els calés, o encara no tenen més de 15 o 16 anys, per a això estan les *litrones*.

Per a droga, la hipocresia

Així les coses, la bona gent es pensa que només els delinqüents es droguen. Que l'alcohol no és una droga i que fins i tot als batejos d'innocents criatures la gent aixeca el colze. I que això de la droga s'arregla amb presons, penes de mort i més policia.

Aquesta bona gent hauria de fer comptes. Per exemple: a Espanya, hi ha, segons els més optimistes, uns 50.000 heroïnòmans, que necessiten, almenys, un gram de *cavall* diari, i que no el trobaran per menys de 8.000 pessetes. Si multipliquem, ens trobarem que, al cap de l'any, només l'heroïna ha mogut 146.000 milions de pessetes, o, si ho volen més clar, cada dia es consumeix heroïna per valor de 400 milions de pessetes. Si afegim el negoci de la cocaïna, el del haixix, etc., la xifra podria doblar-se.

¿Creuen, de veres, les autoritats que es pot eradicar un negoci d'aquesta magnitud amb les actuals mesures? L'aclaparadora realitat dels fets és que cada dia hi ha més morts. Que hi ha hagut processaments —i condemnes— d'agents de l'ordre i de magistrats per afers relacionats amb la droga. Que cada dia hi ha més morts per sobredosi

EL SUPREM CONDEMNA DOS MAGISTRATS PER CORRUPCIÓ

La justícia castiga dos cigrons negres

Per primera vegada a l'Estat espanyol, el Suprem ha condemnat a sis i quatre anys de presó, respectivament, dos magistrats. Es tracta de Carlos Lorenzo-Penalva de Vega i Joaquín García Lavèrnia. El primer pot haver fugit de la justícia, el segon ja compleix condemna a la presó Lleida-II.

Carles Ruiz

Cada dia hi ha més morts per sobredosi o per adulteracions.

o enverinament. Perquè l'heroïna que es ven sol tenir un 85% de tall: pólvores de talc, glucodulc o calç són algunes de les substàncies que s'hi barregen. A vegades, s'utilitza l'estricnina per a donar-li més força a l'escassa heroïna que en realitat es ven. Aleshores el *yonki*, tan bon punt com s'injecta, sofreix una hiperexcitabilitat nerviosa. Una llum li sembla un llampec. Els batecs del cor els sent com si d'un tambor es tractés. Voldria arrencar-se la xeringa del braç, i demanar auxili, però no pot: l'estricnina, a més de tot això, produeix una paràlisi total i el *yonki* assisteix impotent a l'espectacle de la seva pròpia mort, que sol arribar per asfíxia.

Als deu morts d'aquesta setmana, se'ls treurà profit. Tothom bramara contra la droga i, és clar, per a lluitar-hi calen diners. Per a desintoxicar. Per a pagar els comitès assessors. Per a pagar estudis de sociòlegs, psicòlegs, metges, etc. Per a pagar més policies. En fi, que, a més del negoci principal —la venda de drogues en si—, hi ha uns beneficis marginals importantíssims. A més, dels 428 homes que oficialment tenen la SIDA a Catalunya, el 64,1% són drogaadictes heterosexuals.

Tots aquests morts, aquests milions, aquest autèntic exèrcit de salvació dels *drogotes*, que no paren de fotre homilies, se les estalviarien si les drogues es venguessin —ja se'n venen moltes altres— a les farmàcies, amb totes les garanties sanitàries, i a preus d'honest botiguer, i no pas de mafiós traficant. Com es ven el tabac als estancs, el vi als bars i els cotxes als concessionaris.

Al capdavant, el nombre de morts per sobredosi només és una gota al bell mig de la carnisseria que provoquen els automòbils.

I a ningú se li ha acudit prohibir els cotxes. □

Estaven allí, però no s'ho creien. Mai ho havien viscut des d'aquesta banda de l'escena. L'alta dignitat de magistrat se'ls desfeia en incomptables gotes de suor davant les preguntes del fiscal Cándido Conde Pumpido. Era el 4 de juliol, primera jornada d'un judici tens i atípic. La sala segona del Tribunal Suprem havia de dirimir si els magistrats Joaquín García Lavèrnia i Carlos Lorenzo-Penalva de Vega eren «càncers de la corrupció» o «caps de turc d'una maniobra inconfessable». Onze dies després, el president del tribunal, Enrique Ruiz Vadillo, firmava la sentència i enviava ses il·lustríssimes a presó. Això no havia passat mai abans a l'Estat espanyol.

El mateix divendres, 15 de juliol, inspectors de policia executaven la sentència i detenien García Lavèrnia a Salou, quan sortia de l'apartament i es disposava a passar el dia prenent el sol a la platja. A la nit, després del seu pas per la Comandància Superior de Policia de Barcelona, ingressava a la presó de Lleida-II. Atònit, només va declarar: «És una sentència inesperada». L'altre magistrat, però, no va ser localitzat per la policia i, a l'hora de tancar aquesta edició, és buscat per tota la policia i ningú descarta la possibilitat que Carlos Lorezno-Penalva segueixi la senda estrangera d'altres il·lustres delinqüents.

Corrupció als jutjats

García Lavèrnia i Lorenzo-Penalva, ex-titulars dels jutjats de Primera Instància números 2 i 6 de Barcelona, respectivament, han perdut la condició de magistrats. Sis anys després d'esclatar l'afer, el tribunal considera provat que des de 1980 tots dos es van posar d'acord amb l'advocat Luis Lorenzo-Penalva, germà del jutge, per nomenar com a interventors, depositaris i comisaris en els processos de suspensió de

Carlos Lorenzo-Penalva.

pagaments i de fallides d'empreses tramitats als seus jutjats, a col·laboradors del seu despatx. Aquest acord es va realitzar també amb el despatx d'un altre advocat, ja mort.

A canvi, els magistrats rebien una «important participació» dels honoraris dels nomenats, a més d'altres percepcions irregulars obtingudes durant la seva actuació. Mentre la crisi de finals dels setanta feia tancar empreses i deixava milers de treballadors al carrer, els jutges feien un negoci rodó.

En favor d'aquests despatxos es van fer 26 nomenaments en tres anys. Lorenzo-Penalva es va embutxacar divuit milions de pessetes, i García Lavèrnia, set. La sentència descriu les quantitats, «sense perjudici que hagin sigut molt superiors».

Inhabilitació especial

Carlos Lorenzo-Penalva de Vega ha sigut condemnat per un delictes continuat de suborn a cinc anys de presó, multa de 38 milions de pessetes i 10